

Umjesto uvodnika

U trenutku izlaženja ovog broja zauvijek nas je napustio dragi prijatelj i kolega, dugogodišnji urednik i jedan od osnivača časopisa *Latina&Graeca* – Zlatko Šešelj. Praznina koja ostaje iza njega ne može se ispuniti nikakvim riječima i zato bi najbolje bilo da ova stranica baš kao i naslovnica ostane prazna. Jer bilo što napisati premalo je i ne može iskazati osjećaje.

Zlatko Šešelj me pratio odmalena: bio je moj profesor, razrednik, ravnatelj, kolega, moj prijatelj. Moja najranija sjećanja na njega su s obiteljskih okupljanja. On i moj tata uz *Latinu*, u raspravi oko nekog članka, u pisanju udžbenika, on s Coca-Colom u ruci, moj tata s cigaretom. Zatim nezaboravne subote ujutro i blok-satovi grčkog u „Čajavcu”. Pa pubertetski dani uz njega u Klasičnoj: nakon Mišea on mi je predavao latinski, a neko vrijeme bio i razrednik. To su bila vremena kad sam ga i izbjegavala, i često se ljutila na njega, a ponekad i on na mene. Ali ujedno sam mnogo toga naučila i definitivno odabrala studij na kojem mi je on opet predavao – metodiku nastave klasičnih jezika. I taman kad pomislih da sam ga se riješila, dočeka me on ponovno, sad kao ravnatelj na Klasičnoj gimnaziji, gdje sam započela svoju nastavničku karijeru. Pratili smo se tako kroz život, i u lijepim i u tužnim trenucima, ponekad sasvim blizu, ponekad izdaleka, a prije nekoliko godina smo se opet našli i počeli uže surađivati. Zlatko Šešelj obilježio je moj životni i profesionalni put, kao i mnogima drugima različitih generacija i godišta. Zbog njega smo učili latinski i grčki, riječi, gramatiku, ali i isto tako i razmišljati i zaključivati, sudjelovati aktivno u svijetu u kojem živimo.

Klasična filologija u Hrvatskoj bez njega bi bila potpuno drugačija, možda se klasični jezici ne bi u školama niti učili. Zlatko Šešelj je, naime, bio beskompromisni borac za obranu latinskog i grčkog, posebno u obrazovnom sustavu. U svim režimima borio se za opstanak učenja klasičnih jezika i onda kad je bio sam i kad su sve okolnosti bile protiv njega. Takav, nepokolebljiv i ustrajan, ostao je do samog kraja. Bio je jedan od osnivača časopisa *Latina&Graeca*, osnivač i *spiritus movens* Instituta *Latina&Graeca*, osnivač Privatne klasične gimnazije i Privatne klasične osnovne škole: za njega je sve bilo moguće, pa čak i kad je bilo nemoguće.

S punim povjerenjem mi je predao uredništvo časopisa u ruke: u svibnju ove godine proslavili smo 50. obljetnicu *Latina&Graeca*. Veselio se tome jako, nije uopće bilo govora da ne bi došao. Bez obzira na sve, pod cijenu odgode odlaska u bolnicu. Bio je sretan i ponosan i na sve nas tamo: a mi smo bili svjesni da časopisa ne bi bilo da nije bilo njega. Osim časopisa, iza Zlatka Šešelja ostala je i Biblioteka *Latina&Graeca* kojoj je bio urednikom. Svaka od više od sedamdeset knjiga prošla je kroz njegove ruke, većini je on birao i naslovnice. Toliko je tuđih knjiga uredio, neke i sam napisao, a do samog je kraja radio na knjizi pod naslovom *Filobiblon*. Taj naslov kao da njega opisuje: naime, svi koji ga iole poznaju, znaju da je bio pasionirani ljubitelj knjiga;

za njega je knjiga bila prava samo ako je bila tiskana. Njegov su svijet bile knjižare, knjižnice i antikvarijati: velika mu je želja bila otvoriti za javnost knjižnicu Instituta *Latina&Graeca*. Jednako tako smatrao je da treba što više djela izdavati i tako širiti svijest i znanja o klasičnoj filologiji. I zapravo me ne čudi da je *Filobiblon* ostao nedovršen: ljudi kao što je bio Zlatko Šešelj nikad ne prestaju raditi, uvijek imaju nove ideje i projekte tako da nikad ne mogu staviti točku na svoj život. Njihovo životno djelo ostaje namjerno nedovršeno, ono nam je ostavljeno u nasljeđe da ga čuvamo, brinemo se za njega, nadograđujemo ga i nastavljamo ga, predajući ga generacijama koje dolaze.

I zbog toga, ne želeći se oproštati, neću dovršiti ovaj najteži i najtužniji uvodnik: *Filobiblon* ćemo objaviti, *Latina* ide naprijed, Ti si i dalje s nama, neprežaljeni Uredniče!

Tamara Tvrković